

Sygn. akt III AUz 380/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Bożena Grubba (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Mazur

SA Jerzy Andrzejewski

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty socjalnej

na skutek zażalenia A. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt VII U 2243/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 380/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 30 sierpnia 2013 r.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z przepisem art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., sąd ma obowiązek odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczenia społecznego, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Ubezpieczona A. K. nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 sierpnia 2013 r. do komisji lekarskiej ZUS. Odpis tego orzeczenia otrzymała w dniu 7 sierpnia 2013 r. i jednocześnie została skutecznie pouczona przez pozwanego o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu. W odwołaniu ubezpieczona wskazując na stan zdrowia, kwestionuje orzeczenie lekarza orzecznika w zakresie niezdolności do pracy.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła ubezpieczona A. K., zarzucając, iż nie została wezwana na rozprawę oraz nie został powołany biegły neurolog z zakresu stwierdzenia rozsianego. Skarżąca wniosła o zmianę postanowienia w całości.

W uzasadnieniu zażalenia ubezpieczona podniosła, że przez niepowiadomienie nie miała możliwości przedstawienia swojej sytuacji o bieżącym stanie zdrowia przed Sądem. Jej stan zdrowia od ostatniego badania nieznacznie się zaś pogorszył.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonej A. K. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 353, ze zm.), oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem". Ustęp 2a powołanego przepisu stanowi, iż od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, zwanej dalej "komisją lekarską", w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

Zgodnie z ust. 3, orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie.

Orzeczeniem z dnia 7 sierpnia 2013 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, iż A. K. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Orzeczenie to wnioskodawczyni otrzymała w dniu 7 sierpnia 2013 r., potwierdzając jego odbiór własnoręcznym podpisem. Na druku orzeczenia umieszczona jest treść pouczenia dotycząca sposobu wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, jak również pouczenie o konsekwencjach niewniesienia sprzeciwu, w przypadku, gdy odwołanie do sądu oparte będzie wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Artykuł 477⁹ § 3¹ k.p.c. stanowi bowiem, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a podstawę decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu do komisji lekarskiej i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Jak wynika z akt rentowych, ubezpieczona otrzymała oraz zapoznała się (lub przynajmniej miała możliwość zapoznania się) z treścią pouczenia od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które w ocenie Sądu jest dokładne i precyzyjnie wskazuje kroki, jakie ubezpieczony winien podjąć w celu jego zaskarżenia, a także jakie są skutki jego niezaskarżenia. Pomimo jednak że nie zgadza się z oceną dokonaną przez lekarza orzecznika, nie wniosła sprzeciwu od tegoż orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, a tym samym nie wyczerpała drogi odwoławczej przed organem rentowym. Treść odwołania od decyzji ZUS ogranicza się zaś tylko do zarzutów przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika z dnia 7 sierpnia 2013 r. Wobec powyższego należało zastosować wobec niej konsekwencje wynikające z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wyjaśnienia przedstawione przez ubezpieczoną w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie, bowiem nie dotyczą one w żaden sposób przyczyny odrzucenia odwołania. Skarżąca zarzuca Sądowi Okręgowemu niewezwanie jej na rozprawę oraz nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, które to zarzuty uznać należy za bezprzedmiotowe, wobec zakończenia postępowania przed sądem z przyczyn formalnych, nie zaś merytorycznego osądzenia sprawy.

Na marginesie sprawy wskazać można ubezpieczonej, że zgodnie z treścią art. 14 ust. 2c ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, orzekł na mocy art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c., jak w sentencji.